

In onze dagen is de bewondering voor de serieuze en, door de hooge opvatting, zoo gedistingueerde kunst van Jacob Maris eenstemmig.

De kunst om de kunst liefhebben, dat is de overheerschende eigenschap van Jacob Maris. Zich niet bekommerend om de verschillende opinies, leeft hij rustig te midden van zijn gezin en zijn werk dat hem boven alles vervult en heel zijn gedachten inneemt. Het schilderen evenals de compositie is hem aangeboren, van daar dat voortdurend streven naar volkomenheid.

Nog dikwijls, nadat een schilderij weggehaald is van het atelier, vraagt hij die terug om er op nieuw aan te werken.

In de kunstzaal van het huis Goupil, dat nagenoeg alle stukken van Jacob Maris in zijn bezit krijgt, legt hij meermalen de laatste hand aan zijn werk. Steeds is hij bevreesd dat hij het geheel zou gaan overschilderen, indien hij de schilderij weer op zijn atelier zag. Somwijlen gebeurt het, dat er bij 't nogmaals onderhanden nemen, een geheel ander schilderij van wordt.

Betreurt men dat 't vorige nu voor goed verloren is, en vraagt men hem waarom niet het eerste kon blijven en het laatste op een ander doek, dan zal hij u antwoorden dat hij het verloren gegane een volgende keer zal maken. Alles is wel doordacht en met opzet neergezet.

Dank zij het onvermoeide werken van den morgen tot den avond, is hij nooit afhankelijk van het toevallige. Volkomen bewust geeft hij wording aan zijn gedaechte, zegt hij wat hij te zeggen heeft.

* * *

Hoog en ernstig staat de kunst van Jacob Maris te midden van onze jongste renaissance, die aan zoo schoone kunstuitingen het leven gaf en nog dagelijks geeft.

Maar de geschiedenis leert ons, dat op elk tijdperk van bloei verval volgt. Hier en daar heeft reeds de schilderkunst haar evenwicht verloren door een te groote begripsverwarring van de grenzen der verschillende kunsten.

Maar hoe ook de vormen der kunst, in den loop der tijden, mogen wisselen, welke droevige tijdperken van stilstand er nog in de toekomst mogen liggen, bij elke herleving zal de kunst noodwendig gegrond zijn op de eigenlijke kern der beeldende kunst: de studie naar de natuur.

En Jacob Maris zal, als ook zijn kunst tot het verleden behoort, in een adem genoemd worden met den Delftschen van der Meer, en diens groote tijdgenooten.

Den Haag, 12 Juni '91.
